

(NYT FRA)

HARE

KRISHNA

Nr. 2, 28. årgang, februar 2026 - Pris 35 kr.

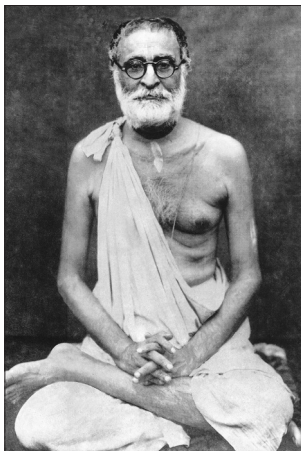
**UBEGRÆNSET
BARMHJERTIGHED**

**FORANDRING
TIL EVIG GAVN**

Nyhedsblad for ISKCON i Danmark

Grundlægger-acarya Hans Guddommelege Nåde A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada

Velkommen til februar 2026, hvor forsiden prydes af et billede af Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati. Det er hans fremkomstdag den 6. februar. Vi bringer dog ikke en biografi over ham, selv om der er mange at vælge imellem, og der altid kan skrives noget interessant om ham, for vi havde en så sent som i decemberbladet. Til gengæld har vi oversat et uddrag fra en af hans forelæsninger, hvor han taler om Sri Caitanya Mahaprabhu, fra engang i slutningen af 1920'erne. Da det også er Gaura Purnima, dvs. Sri Caitanya Mahaprabhus fremkomstdag, i begyndelsen af marts, virker det også som en passende optakt til det. Se side 5.

En anden stor artikel i dette blad er skrevet af Prabhupada-priya Devi Dasi, en amerikansk hengiven, der fortæller, hvordan hun kom til Krishnabevidsthed (se side 9). At høre om hengivnes vej til Krishna og ISKCON er altid populær læsning, så vi håber, I også vil finde fornøjelse i Prabhupada-priyas historie. Hare Krishna. Ld. 🌸

KALENDER

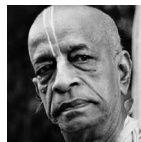
Søndag 1.2	Sri Krsna Madhura Utsava Srila Narottama Dasa Thakuras fremkomst
Fredag 6.2	Sri Purusottama Das Thakuras borgang Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakuras fremkomst
Fredag 13.2	Ekadasi (faste fra korn og bønner for Vijaya Ekadasi)
Lørdag 14.2	Bryd fasten mellem 7:36–10:48 Sri Isvara Puris borgang
Mandag 16.2	Siva Ratri
Onsdag 18.2	Srila Jagannatha Dasa Babajis borgang Sri Rasikananda Prabhus borgang
Lørdag 21.2	Sri Purusottama Dasa Thakuras fremkomst
Fredag 27.2	Ekadasi (faste fra korn og bønner for Amalaki vrata Ekadasi)
Lørdag 28.2	Bryd fasten mellem 7:03–10:36 Sri Madhavendra Puris borgang
Tirsdag 3.3	Gaura Purnima: Sri Caitanya Mahaprabhus fremkomst (faste til måneopgang)
Onsdag 4.3	Jagannatha Misras festival
Onsdag 11.3	Srivasa Panditas fremkomst
Lørdag 14.3	Ekadasi (faste fra korn og bønner for Papamocani Ekadasi)
Søndag 15.3	Bryd fasten efter 10:55 Sri Govinda Ghosh' borgang
Mandag 23.3	Sri Ramanujacaryas fremkomst
Fredag 27.3	Rama Navami: Herren Sri Ramacandras fremkomst (faste til middag/solnedgang)
Søndag 29.3	Ekadasi (maha-dvadasi, faste fra korn og bønner for Kamada Ekadasi)
Mandag 30.3	Bryd fasten mellem 6:46–11:05

INDHOLD

2	Kalender & redaktionelt	5	Ubegrænset barmhjertighed	15	Guddommelig indgriben	20	Sandesh
3	Srila Prabhupadas side	9	Forandring til evig gavn	16	Tro og videnskab	22	Brevkasse
13	Familiefestivaler	18	Fremkomster og borgange				

'Nyt fra Hare Krishna' udgives af Det Internationale Samfund for Krishnabevidsthed (ISKCON) i Danmark, grundlægger-acarya A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada. - © Copyright 2026, alle rettigheder forbeholdes. - ISSN 1600-0153
Redaktion: Lalitanatha Dasa/Leif Asmark Jensen (ansvarshavende) lalitanatha@krishna.dk - Dandaniti Devi Dasi/Dorte Skou Jensen dandaniti@krishna.dk - Layout & webside: Ananta Sri Dasa/Anders Grønlund, mail@ananta.dk
Adresse: Holsteinborgvej 20, 1th., 2720 Vanløse Tlf.: 4073 6446/3132 3501 - Bankkonto: Den Danske Bank reg. 1551, konto 3534 125 119 - MobilePay 361223 - Alle indlæg, kommentarer, spørgsmål osv. er velkomne.

SRILA PRABHUPADAS SIDE INSTRUKTIONENS NEKTAR: ESSENSEN AF ÅNDELIG VEJLEDNING, 7

af Srila Prabhupada

Her fortsætter oversættelsen af Srila Prabhupadas bog *The Nectar of Instruction*, hans oversættelse af og kommentarer til Rupa Gosvamis *Upadesamta*.

TEKST 5

*krsneti yasya giri tam manasadriyeta
dikhsasti cet pranatibhis ca bhajanam isam
susrusaya bhajana-vijnam ananyam anya-
nindadi-sunya-hrdam ipsita-sanga-labdhya*

OVERSÆTTELSE

Man bør mentalt ære den hengivne, der fremsiger Herren Krishnas hellige navn, man bør bøje sig respektfuldt og ydmygt for den hengivne, der har gennemgået åndelig indvielse (diksa) og er engageret i at tilbede Deiteten, og man bør omgås med og trofast tjene den rene hengivne, der er avanceret i uafvigelig hengiven tjeneste, og hvis hjerte er fuldstændig blottet for tilbøjeligheden til at kritisere andre.

BETYDNING

For på intelligent vis at kunne handle på disse seks kærlighedsudvekslinger, der nævnes i foregående vers, er man nødt til at vælge de rette personer gennem omhyggelig udvælgelse. Srila Rupa Gosvami råder derfor, at vi bør mødes med *vaisnavaer* på en måde, der er passende i forhold til deres specielle status. I dette vers forklarer han os, hvordan vi skal forholde os over for tre slags hengivne – *kanistha-adhikarien*, *madhyama-adhikarien* og *uttama-adhikarien*. En *kanista-adhikari* er en begynder, der har modtaget *hari-nama*-indvielse fra den åndelige mester, og som forsøger at fremsige Krishnas hellige navn. Man bør i sit sind respektere en sådan person som en *kanistha-vaisnava*. En *madhyama-adhikari* har modtaget åndelig indvielse fra den åndelige mester og er fuldt ud engageret af ham i Herrens transcendentale kærlighedstjeneste. En *madhyama-adhikari* bør betragtes

som midtvejs på den hengivne tjenestes vej. En *uttama-adhikari*, den højeste hengivne, er den, der er meget avanceret i hengiven tjeneste. En *uttama-adhikari* har ingen interesse i at nedgøre andre, hans hjerte er fuldstændigt rent, og han har nået det realiserede stadie af uforskyldt Krishnabevidsthed. Ifølge Srila Rupa Gosvami er tjeneste til og omgang med en sådan *maha-bhagavata* eller fuldkommen *vaisnava* yderst ønskværdig.

Man bør ikke forblive en *kanistha-adhikari*, der befinder sig på den hengivne tjenestes laveste stadie, og som kun er interesseret i at tilbede Deiteten i templet. Sådan en hengiven beskrives i *Srimad-Bhagavatam*, Ellevte Bog (11.2.47):

*arcayam eva haraye
pujam yah sraddhayehate
na tad-bhaktesu canyesu
sa bhaktah praktah smrtah*

“Den person, der med stor trofasthed er engageret i tilbedelsen af Deiteten i templet, men som ikke ved, hvordan man bør opføre sig over for hengivne eller over for folk i almindelighed, kaldes en *prakṛta-bhakta*, *kanista-adhikari*.”

Man må derfor hæve sig selv fra stadiet af *kanista-adhikari* til niveauet af *madhyama-adhikari*. En *madhyama-adhikari* beskrives i *Srimad-Bhagavatam* (11.2.46) på følgende måde:

*isvare tad-adhinesu
balisesu dvisatsu ca
prema-maitri-krpopeksa
yah karoti sa madhyamah*

“En *madhyama-adhikari* er en hengiven, der tilbeder Guddommens Højeste Personlighed som den højeste genstand for kærlighed, som slutter venskab med Herrens hengivne, som er barmhjertig over for de uvidende, og som

undgår dem, der er misundelige af natur.”

Det er den rette måde at kultivere hengiven tjeneste på. Derfor har Srila Rupa Gosvami i dette vers rådgivet os om, hvordan vi bør behandle forskellige hengivne. Vi kan gennem praktisk erfaring se, at der findes forskellige slags *vaisnavæer*. *Prakṛta-sahajiyæer* fremsiger almindeligvis Hare Krishna *maha-mantraet*, men er stadigvæk knyttede til kvinder, penge og beruselse. Selv om sådanne personer synger Herrens hellige navn, er de endnu ikke ordentligt rensede. Sådanne personer bør man respektere i sit sind, men man bør undgå deres selskab. De, der er uskyldige, og som blot er blevet vildledt gennem dårligt selskab, bør vises velvilje, hvis de er ivrige efter at modtage rette instruktioner fra rene hengivne, mens de nye hengivne, der rent faktisk har modtaget indvielse fra den ægte åndelige mester, og som seriøst er engagerede i at udføre den åndelige mesters ordrer, bør tilbydes respektfulde hyldester.

I denne Krishnabevidsthedsbevægelse gives enhver en chance uden skelnen til kaste, trosbekendelse eller farve. Alle er inviterede til at slutte sig til denne bevægelse, sidde sammen med os, spise *prasada* og høre om Krishna. Når vi ser, at der er en, der virkelig er interesseret i Krishnabevidsthed og ønsker at blive indviet, accepterer vi ham som discipel til fremsigelse af Herrens hellige navn. Når en ny hengiven faktisk bliver indviet og engageret i hengiven tjeneste under den åndelige mesters ordrer, skal han omgående accepteres som en ægte *vaisnava*, og han bør vises respekt. Blandt mange sådanne hengivne finder man måske én, der er meget seriøst engageret i Herrens tjeneste og nøje følger de regulative principper, fremsiger det foreskrevne antal runder på *japa*-perler og altid tænker på, hvordan han kan ekspandere Krishnabevidsthedsbevægelsen. En sådan *vaisnava* skal accepteres som *uttama-adhikari*, en meget avanceret hengiven, og man bør altid søge hans selskab.

Den proces, gennem hvilken en hengiven bliver knyttet til Krishna, er beskrevet i *Caitanya-caritamṛta* (*Antya* 4.192):

*dikṣa-kale bhakta kare atma-samarpana
sei-kale kṛṣṇa tare kare atma-sama*

“Ved tidspunktet for indvielse, når en hengiven fuldstændigt overgiver sig til Herrens tjeneste, accepterer Krishna ham som værende lige så god som Sig Selv.”

Dikṣa, åndelig indvielse, forklares i *Bhakti-sandarbhā* (283) af Srila Jiva Gosvami:

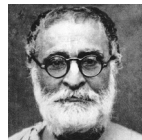
*divyam jnanam yato dadyat
kuryat papasya sanksayam
tasmad dikṣeti sa prakṛta
desikais tattva-kovidaih*

“Gennem *dikṣa* taber man gradvist interessen for materiel nydelse og bliver gradvist interesseret i åndeligt liv.”

Det har vi set mange praktiske eksempler på især i Europa og Amerika. Mange elever, der kommer til os fra rige og respektable familier, taber hurtigt al interesse i materiel nydelse og bliver meget ivrige efter at komme i gang med åndeligt liv. Selv om de kommer fra meget velstående familier, accepterer mange af dem leveomstændigheder, der ikke er særligt komfortable. Faktisk er de for Krishnas skyld parate til at acceptere lige meget hvilke leveomstændigheder, det skal være, så længe de kan bo i et tempel og omgås med *vaisnavæer*. Når man i denne grad mister interessen for materiel nydelse, bliver man kvalificeret til at blive indviet af den åndelige mester. For at gøre fremskridt i sit åndelige liv foreskriver *Srimad-Bhagavatam* (6.1.13), *tapasa brahmacaryena samena ca damena ca*. Når en person er seriøs med hensyn til at acceptere *dikṣa*, skal han være parat til at praktisere askese, cølibat og beherskelse af sindet og kroppen. Hvis man på denne måde er forberedt og ønsker at modtage åndelig oplysning (*divyam jnanam*), er man kvalificeret til at blive indviet. *Divyam jnanam* kaldes formelt *tad-vijnana*, kundskab om den Højeste. *Tad-vijnanartham sa gurum evabhiṣacchet* (*MU* 1.2.12). Når man er interesseret i det transcendentale emne om den Absolutte Sandhed, bør man indvies. En sådan person bør nærme sig en åndelig mester for at modtage *dikṣa*. *Srimad-Bhagavatam* (11.3.21) foreskriver også, *tasmad gurum prapadyeta jijnasuh sreya uttamam*: “Når man faktisk er interesseret i den transcendentale videnskab om den Absolutte Sandhed, bør man nærme sig en åndelig mester.” (Fortsættes i næste nummer) 🌸

SRI CAITANYADEVAS

UBEGRÆNSEDE BARMHJERTIGHED

af Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakura

Den 6. februar er det Srila Bhaktisiddhanta Sarasvatis Thakuras fremgangsday, og derfor bringer vi her uddrag fra en tale, han gav engang i slutningen af 1920'erne om Herren Sri Caitanya Mahaprabhu eller Sri Caitanyadeva. Den 3. marts er det i øvrigt Gaura Purnima, Herren Caitanya Mahaprabhus fremkomstdag, hvorfor talen også er en passende optakt til det.

Alt det, sanserne opfatter i den synlige verden, er ufuldstændigt og ufuldkomment. Fuldstændig viden om objektet mangler, for vores sanser er ufuldkomne. Vi forstår, at den udelte Absolutte Sandhed, der ligger hinsides den begrænsede menneskelige fuldkomnethed, er ubegribelig for den ufuldkomne dømmekraft, som menneskelig viden besidder. Derfor har tænkende mennesker i Vesten skabt 'ismer' såsom agnosticisme, panteisme, skepticisme og panenteisme, og tænkere i Indien har ligeledes gjort sig mange sådanne forestillinger.

Sriman Mahaprabhu accepterede filosofien om, at den materielle verden er en omformning af Herrens ydre energi. Da mange ikke fandt fuld harmoni i Vedaernes forskellige udsagn, kom de med deres egne fortolkninger og har således fulgt en mangfoldighed af åndelige veje. Men Herren Sri Caitanyadeva har gjort de tilsyneladende modstridende udsagn indbyrdes sammenhængende.

Efter at Sarvabhauma havde talt med Mahaprabhu og set hans lærdoms genialitet, accepterede han Sri Caitanyadeva som en personlighed ud over det almindelige. Tidligere plejede han at drille sin svoger Gopinatha og sige: "Hvordan kan noget menneske tale om den åndelige verden?" Gopinatha svarede: "I tilstanden af fuldkommen menneskelig viden kan kun en person, der er nedsteget fra den åndelige verden, tale om den åndelige verdens emner." Hertil svarede Sarvabhauma: "Det er tåbeligt at acceptere et almindeligt menneske som værende fra den transcendentale verden." Men Gopinatha svarede: "Du

bør lægge dine egne ideer og synspunkter til side og lytte til Sri Caitanyadevas ord. Derefter kan du overveje, om Han er nedsteget fra den åndelige verden eller ej."

Vi er mennesker. Indviklet i materielle legemer handler vi, og efter døden får vi et nyt legeme i overensstemmelse med vores handlinger. På denne måde skifter vi krop igen og igen og lever uden ophør i den materielle verden. Efter at have hørt Sri Caitanyadevas ord blev Sarvabhaumas bevidsthed rensset og løftet til åndelig bevidsthed. Man kan ikke forstå *Vedanta* gennem viden erhvervet via de materielle sanser. Der er ingen grund til at sammenblande det transcendentale med det fænomenale. Man vil afsløre sig selv som en tåbe, hvis man forsøger at se Solen ved hjælp af en anden lyskilde. Solen har selv tilstrækkelig lysstyrke, og ved sollys kan man se både Solen og alle andre objekter. Man bør derfor studere den ting, der automatisk oplyser alle andre emner.

Det samfund, vi opdrages i fra barndommen, er så gennemsyret af materialisme, at vi ikke engang kan finde et øjeblik til at tale om evigt liv. Vi bruger 24 timer i døgnet på verdslige aktiviteter. Vi har ingen tid til at forstå, hvem vi er. Hvad er værdien af vores 100 år i denne krop sammenlignet med vores egen evighed? Menneskets 24 timer i døgnet bør anvendes til åndelig kultivering. Det er ikke en intelligent persons pligt at tilbringe hele sit liv med at tilfredsstille sanserne.

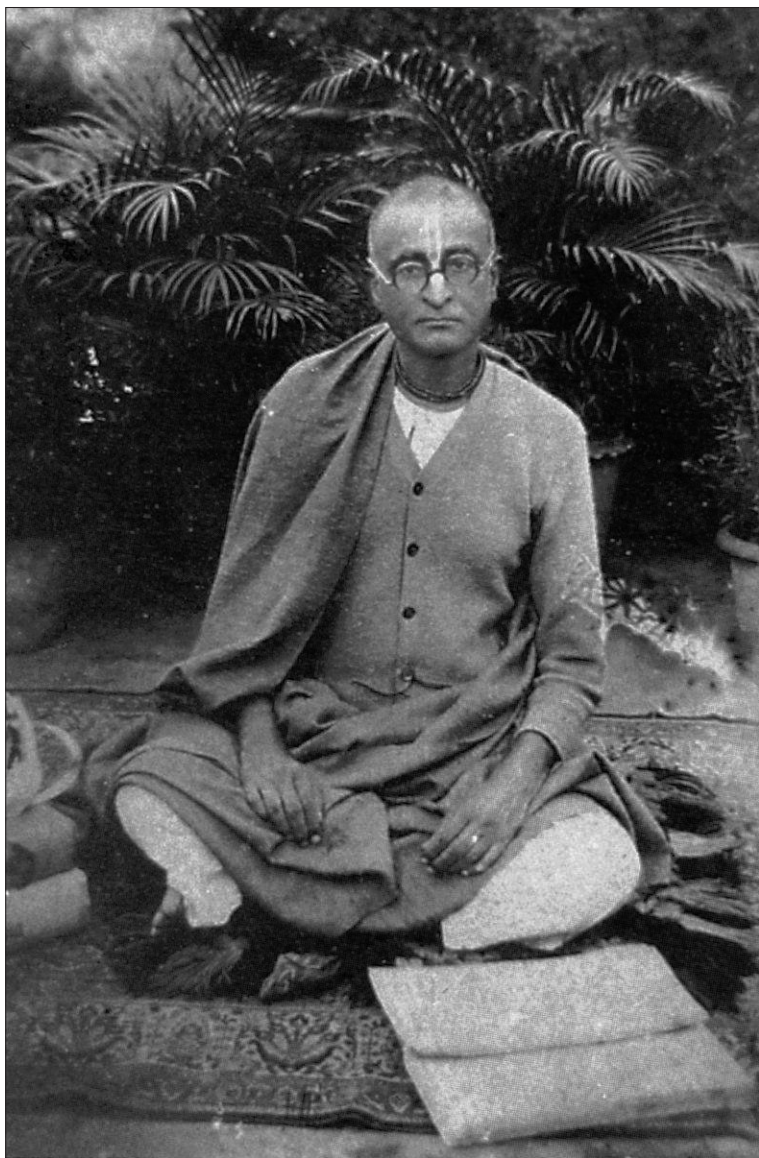
Enhver bør være tilstrækkelig 'selvisk' til at søge sin egen sande selvinteresse. Men de fleste mennesker er optaget af andre

aktiviteter. Drengene engagerer sig i leg, unge i familieliv, og ældre i at beskytte krop og ejendom. I disse fuldtidsbeskæftigelser ser vi, at mennesker er ligeglade med deres egen sande interesse. De er ufølsomme over for deres evige egeninteresse, fordi de har brugt deres tid på at samle på materie i den ene eller den anden form.

Mange mennesker siger, at der ikke er nogen grund til at bekymre sig om vores egeninteresse – sjælens befrielse – på nuværende tidspunkt. Det gør vi senere, når tiden er inde. Men dette er ikke realistisk. Hvis man ikke bliver undervist i barndommen, vil man møde vanskeligheder i ungdommen.

Man bør forsøge både at gavne andre og løfte sig selv. Man bør hjælpe på en sådan måde, at menneskers åndelige tilbøjeligheder ikke hæmmes af materialisme.

Nogle vil hævde, at det er bedre at engagere sig i fromme handlinger ved at opgive syndige handlinger, og at dette udgør medfølelse. Men hvis mennesker virkelig er intelligente, må de til enhver tid og på ethvert trin af livet – selv mens de sover og spiser – overveje deres evige eksistens i forhold til deres nuværende midlertidige aktiviteter. Hvis vi vender ryggen til denne form for tænkning, kommer vi blot til at skændes

med hinanden og blive sekteriske.

Ingen ønsker sin egen undergang. Hvis man handler rettidigt, vil man høste frugterne senere. Hvis man ikke bruger sin tid rigtigt, vil man lide senere. En person, der tror, at han vil fokusere på åndelige emner, når han bliver gammel, vil finde det umuligt, fordi han altid vil være forstyrret af verdslige tanker.

Så længe man betragter den ydre beklæd-

ning – hylsteret omkring sjælen – som selvst, er det særligt vigtigt, at man følger *varnasrama-dharma*. Hvis *varnasrama-dharma* følges korrekt, vil mennesker drage fordel af det i dette liv og det næste. *varnasrama-dharma* er kun gavnlige, så længe man lever. Det er nyttigt til at skabe verdslig velstand og er nødvendig inden for den fastlagte eksistens for alle levende væsener i de fjorten verdener. Men i den åndelige verden er der intet behov for det.

Sandheden er, at de, der besidder grove og subtile legemer, ejer disse legemer. Disse ejere er sjæle. Dette gælder for alle levende væsener. Både den Højeste Herre og de levende væsener er bevidste. De levende væsener er bestanddele af den Højeste Herre. På nuværende tidspunkt er de levende væsener faldet fra deres åndelige position, fordi de har misbrugt deres frie vilje. Da de levende væsener har iklædt sig fremmed materie, er de ude af stand til at genoplive deres oprindelige konstitutionelle position og vende tilbage til deres åndelige natur. Vi degenererer på denne måde, fordi vi opgiver Herrens tjeneste, og vi fuldkommengør vores liv ved at engagere os i hengiven tjeneste.

Materielle objekter kan ikke tage initiativ til noget. De har ingen evne til at vide, ville eller føle. De kan ikke reagere på stimuli. Inden i os selv såvel som i dyrene findes der bevidsthed eller åndens nærvær. Træer har også bevidsthed, men i ringere grad. Ånd og materie er to forskellige energier af den Højeste Herre. Den ene er Hans indre energi, den anden Hans ydre energi. Den materielle verden er forskellig fra *jivaerne* og fra den Højeste Herre. Men *jivaerne* er også forskellige fra den Højeste Herre, idet den Højeste Herre er stor, og de levende væsener er små. Den Højeste Herre er ren ånd, mens bevidsthedens symptomer ved vores død ophører. Vi udveksler ikke længere med ydre objekter. Vores sanser bliver inaktive. I den ydre verden finder vi to objekter: materie og åndens spejlbillede.

For at fjerne sine tvivl bør man spørge en erfaren person og høre hans svar. Hvis man

er uopmærksom, når man lytter, eller ikke kan forstå betydningen, bør man stille spørgsmål igen og igen. Ordet *pranipata* betyder 'at lytte med fuld opmærksomhed'. Iver efter at høre svaret på sine spørgsmål ødelægger uvidenhed, tåbelighed og fordomme.

Enhver kan stille dybdegående spørgsmål om åndelige emner til en erfaren person. Men man bør ikke stille spørgsmål blot for at skabe unødigt diskussion og afvise det, der bliver sagt. De, der gør dette, opdager aldrig sandheden. Når man modtager et svar på sine spørgsmål, bør man handle på dette svar i sit liv.

Ordene *vairagya* og *tyaga* overrasker materialistiske mennesker. Mahaprabhu siger: "Hvis man kan opnå livets ultimative mål ved at blive, hvor man er, hvad er da nytten af at praktisere åndedrætsøvelser i Himalaya?" Mennesker bør overveje dette. Der er ingen grund til at strides om det. Uanset om man bliver hjemme eller lever i skoven, så kultivér Gudsbevidsthed. Hvis man blot taler *bhagavata-katha*, vil ens tilknytning til materielle objekter automatisk forsvinde.

Sri Krishna Caitanya udbredte både metoden til hengiven tjeneste og den fortrolige, kærlige hengivenhed til Sig Selv. Han er et hav af barmhjertighed – et hav af medfølelse. Ingen kan skænke så megen nåde. Ingen anden inkarnation af den Højeste Herre kan give en sådan ubegrænset nåde. Denne nåde er beregnet til at gøre den uegnede egnet. Det er fuldstændig nåde for evigheden. Herren giver Sig Selv bort. Ingen anden form af Herren har nogensinde gjort dette før.

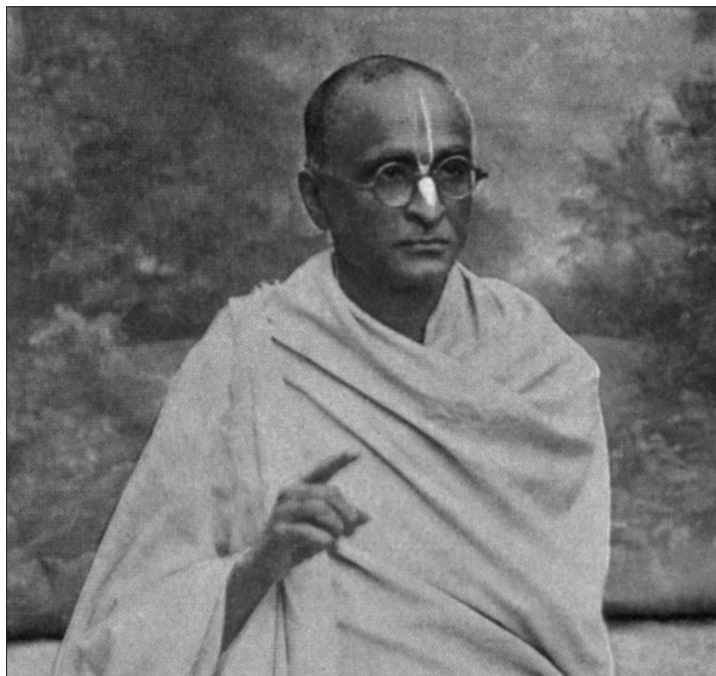
Mit sind er altid optaget af materielle aktiviteter. Nogle gange handler det med korrekt dømmekraft, og andre gange er det opslugt af uretfærdighed. Jeg har igen og igen kunstigt forsøgt at beherske mit sind og gavne mig selv, men uden held. Derfor har jeg ikke fundet nogen anden vej end at overgive mig til Sri Caitanyadevas nåde.

Man bør ikke glemme den Højeste Herre, blot fordi man er for knyttet til sansenydelse.

Bliv ikke for knyttet til noget bestemt objekt eller sted, uanset hvor I bor. Hvad end I gør, kan I fortsætte med det. I dag kan en person være familiefar, og i morgen kan han give afkald på sin familie for blot at lade den skjulte flod af materiel nydelse flyde i sit hjerte. At falde tilbage under sansenydelsens kontrol er ikke fornuftigt. Betydningen af *vairagya*, forsagelse, er at holde sig beskæftiget med at kultivere Gudsbevidsthed ved ikke at være knyttet til ting, der er uden relation til Gud. Men vær forsigtig! Bliv ikke en verdslig *sahajija*, en tilknyttet husholder eller en

hyklerisk forsøger under påskud af at kultivere Gudsbevidsthed. Bedrag ikke jer selv. Hvis I vil bedrage smeden med stål, vil I selv blive bedraget.

Selv om jeg er yderst uegnet sammenlignet med hver enkelt af jer, har jeg en anmodning. I er alle hengivne. Jeg er en ikke-hengiven. I er alle kommet her i dag for at vise mig jeres barmhjertighed. Min anmodning til jer er, at I venligst opgiver alle andre filosofier og ideer og afsætter lidt tid til at høre om Sri Caitanya-deva. Hvis der bruges noget tid på at høre om denne personlighed, der tydeligvis er hævet over almindelige mennesker, vil vi blandt mennesker opdage den sande fred, der kommer af at tilbede den Højeste Herre. Mennesker vil udvikle tilbøjeligheden til at tage sig af den Højeste Herre som en søn. Hvis den Højeste Herre placeres i centrum af menneskets eller familiens liv, vil alle denne verdens midlertidige relationer blive opløst. Hvis vi kan engagere hele vores sind og hjerte ved den Højeste Herres lotusfødder, har vi fundet livets fuldkommenhed. *Santa, dasya, sakhya, vatsalya* og *madhurya* – disse fem forhold findes i

fuldkommen form i den Højeste Herre. Da vi i øjeblikket har disse forhold til midlertidige objekter for hengivenhed i stedet for til den Højeste Herre, er vi ude af stand til at kende Herren. Ude af stand til at opnå Hans beskyttelse og uvidende om vores sande egeninteresse bliver vi ligeglade med at tjene Ham. Dette er bristen ved vores skæbne. Vi betragter kun noget som væsentligt, når vi kan måle det med vores sanser. Men hvis I ønsker en pause fra studiet af den midlertidige materielle verden, så kultivér kundskab om det evige. Da vil denne gadehandlers ord forekomme behagelige. Når han falder for vores fødder og viser os så megen respekt, hvorfor skulle vi så ikke lytte til hans ord? Den Højeste Herre er fuld af viden og lyksalighed. Vi løber så mange steder hen for at kende Ham, men denne Herre af Goloka fremtrådte i menneskelig skikkelse ganske tæt på os for at give instruktioner til selv materialister. Hvis vi tilsidesætter Hans ord og handler vilkårligt, vil de intelligente hverken rose os, eller vi vil kunne rose vores egen intelligens. 🌸

FORANDRING TIL EVIG GAVN

af Prabhupada-priya Devi Dasi

En ungdommelig længsel efter at ændre verden fører til en årelang international rejse med uventede resultater.

Jeg blev født i 1970 i staten New York og havde mere eller mindre en typisk amerikansk barndom, dvs., indtil jeg var femten år, hvor jeg så, hvor overfladisk det var. På det tidspunkt begyndte jeg at læse bøger om filosofi og psykologi og lytte mere omhyggeligt til de ugentlige prædikener i vores lokale baptistkirke. Jeg havde mange spørgsmål om Gud og livet, men ingen så ud til at have svarene.

Jeg var utilfreds med verdens tilstand og følte mig tilskyndet til at ændre den. Jeg valgte en alternativ uddannelse på College of the Atlantic i Bar Harbor, Maine, hvor jeg studerede Human Økologi. Jeg eksperimenterede med alternativ livsstil og miljømæssig og politisk aktivisme, men var ikke tilfreds med nogen af mine forsøg på at ændre enten verden eller mit eget liv.

Jeg begyndte at studere globale klimaændringer, som i 1991 stadig var banebrydende forskning. Efter et praktikophold på New Alchemy Institute, et andet på Smithsonian Environmental Research Center og et tredje på Harvard University Department of Biological Sciences blev jeg tilbudt et fuldt stipendium til en ph.d.-grad ved Harvard.

Selv om jeg var bæret over tilbuddet, var jeg nødt til at se verden først. Jeg måtte uden for USA og opleve andre måder at leve på og tænke på. Jeg ansøgte om og fik et stipendium til at rejse til udlandet og gennemføre et forskningsprojekt efter mit eget design. Jeg købte en verdensomspændende flybillet og satte så mange lande, som jeg kunne, på min rejseplan.

I løbet af denne årelange rejse stødte jeg på mennesker fra en bred vifte af kulturer og religioner. Ved at studere hver i en vis dybde var jeg i stand til at værdsætte det fælles grundlag i alle trosretninger. Jeg var imponeret over at se, hvordan spiritualitet for nogle ikke bare fyldte lidt

af deres uge, men prægede alt, de gjorde.

På denne tid gav nogle mig en opsigtsvækkende oplysning: De kombinerede atomvåben fra alle verdens lande var nok til at brænde hele Jorden til aske fjorten gange.

Efter at være vokset op under våbenkapløbet mellem USA og Rusland, efter at have studeret virkningerne af atomnedfald i skolen og velvidende, hvilke overlede dumheder vores regering var i stand til, besluttede jeg at nulstille mine prioriteter. Når alt kommer til alt, hvad nyttede en karriere inden for global klimaændringsforskning, hvis kloden ikke skulle eksistere? Hvilken forskel ville en lille stigning i temperatur eller kuldioxid gøre på en regions økologi, hvis en brintbombe reducerede økosystemet til en livløs bunke radioaktivt støv? Selv hvis jeg blev en verdenskendt forsker og vandt Nobelprisen, hvilken forskel ville det så gøre?

Et møde i Malaysia

Jeg forstod, at alt, jeg gjorde inden for den materielle sfære, ville være midlertidigt. Jeg tænkte, at hvis jeg skulle bruge mit livs energi til at lave en positiv forandring i verden, så lad mig gøre noget, der vil være til evig gavn. Jeg indså, at den eneste måde at gøre dette på ville være at handle på det åndelige plan. Men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle gøre det. Jeg bad til Gud om vejledning.

På en kulturfestival i Penang, Malaysia, mødte jeg en mand fra Det Internationale Samfund for Krishnabevidsthed og købte *Bhagavad-gīta As It Is* af Hans Guddommelige Nåde A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada sammen med to andre bøger. Samme aften læste jeg *Coming Back* [en bog af Srila Prabhupada] fra ende til anden. Så begyndte jeg på *Bhagavad-gīta* og læste så længe, mine øjne tillod mig. Efter et par dage satte jeg mig for

at finde den adresse, manden havde givet mig, hvor de hengivne havde ugentlige møder.

Jeg ankom for sent, og *Bhagavad-gita*-klassen var i gang efterfulgt af *kirtana*. Der var duft af røgelse og en så fantastisk mad, der ikke lignede noget, jeg nogensinde havde smagt før. Programmet var en mangesanselig oplevelse, jeg aldrig vil glemme. Det havde en meget stor indvirkning på mig. Selv om jeg ikke kendte nogen der, var de hengivne meget venlige og søde. Jeg fornemede, at de ikke ville have noget fra mig, men kun ville give.

En ung dame, Kalavati, var særlig venlig og meget glad for at møde en amerikaner så langt hjemmefra. Hun boede i London og rejste med sin mand. De var kun i Penang i et par dage, men hun gav mig sin adresse og sagde, at hvis jeg nogensinde kom til London, måtte jeg besøge hende. Det lovede jeg hende, selv om jeg ikke havde planer om at tage til London.

Jeg fortsatte med at deltage i de ugentlige programmer og nød dem hver gang mere og mere. De hengivne gav mig *japa*-perler og viste mig, hvordan man bruger dem til at recitere Hare Krishna-*mantraet*.

Da jeg pakkede min kuffert for at forlade Malaysia, lod jeg dog alle bøgerne tilbage. I spændt forventning til, hvad der ventede mig på min næste destination, skrumpede min oplevelse i Malaysia hurtigt ind til blot et minde.

Et stort eventyr ender med en stor beslutning

Fra Malaysia fløj jeg til Kathmandu, hvor jeg tilbragte uger på vandring i Himalaya med en sherpa-guide. Himalaya var overjordisk. De tårnhøje toppe og majestætiske udsigter fik mig til at føle mig ubetydelig. Den skarpe bjergluft og den voldsomme fysiske træning pustede nyt liv i min krop og sjæl. Jeg tilbragte det meste af mine dage i stille bøn, imens jeg gik på Guds tæppe og bad Ham om at bringe mig tættere på Ham.

Selv om jeg havde efterladt min *Bhagavad-gita*, var nogle af dens ideer sunket ind. En af dem var begrebet hengiven tjeneste. Det virkede, som om dette koncept havde kaldt på mig på hver eneste

side i bogen. Nu i det mystiske Himalaya slog det rod i mit sind. Jeg tog en beslutning. Jeg ville vie mit liv til at tjene Gud. Men hvilken vej skulle jeg vælge? *Bhagavad-gita* havde hjulpet mig så meget, men samtidig var den så orientalsk og fremmed for mig.

Jeg besluttede at holde mig til det, jeg var bekendt med. Jeg var blevet opdraget som kristen og havde gået i kirke hver søndag og været på kristen sommerlejr hvert år. Jeg sang endda i julekoret. Da jeg var teenager, havde nogle missionærer besøgt vores kirke og vist lysbilleder om deres banebrydende arbejde med at sprede evangeliet i et fremmed land. Det havde set eksotisk, eventyrligt og risikabelt ud. Det lignede det perfekte eksempel på hengiven tjeneste. Det var det. Jeg ville være kristen missionær. Jeg ville afslutte mine rejser og tilmelde mig en bibelhøjskole, få et solidt grundlag i kristen teologi og følge Guds vilje derfra.

En ændring af planer

Fra Kathmandu var min rejseplan at tage til Frankfurt og derfra til Tel Aviv, men på en eller anden måde var alle fly til Europa fuldt bookede. Den eneste mulighed var en plads til London. Jeg tog den.

Det var tidlig morgen, da jeg ankom til Gatwick Lufthavn. Alle andre steder, jeg besøgte, havde jeg kontakter på forhånd, men London var ikke planlagt. Så huskede jeg den amerikanske pige, jeg havde mødt over en måned før i Malaysia. Jeg tog min adressebog frem, og der var den: Kalavati, 10 Soho Street, London. Jeg kom dertil i forventning om at ankomme til deres lejlighed. Men det var ikke en lejlighed. Det var Radha-Krishna Templet.

En stor belgisk kvinde sad ved receptionen.

“Hej,” sagde jeg. “Jeg leder efter en af mine venner, Kalavati. Er hun her?”

“Ih ja, hun arbejder i restauranten. Hun kommer lidt senere. Vil du vente? Jeg kan vise dig rundt i templet.”

“Det må du gerne,” sagde jeg. “Tak.”

Jeg havde ikke andet at lave, og jeg havde aldrig været i et Hare Krishna-tempel før.

“Mit navn er Purnamasi,” sagde hun, da hun førte mig op ad trappen.

Hun ringede på en lille klokke, og vi gik ind i tempelrummet. Det var lyst og skinnende rent. Hun bøjede sig. Jeg stirrede på, hvad jeg troede var A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada. Jeg genkendte ham fra billedet på bagsiden af min *Bhagavad-gita*.

“Jeg kender ham,” hviskede jeg. “Jeg købte nogle af hans bøger.”

“Det er en statue,” grinede hun. “Kom, lad os se Deiteterne.”

Vi gik op foran i tempelrummet, og hun introducerede mig for tre spændende, glade træformer.

“Disse er Jagannatha, Baladeva og Subhadra.”

De så så kærlige ud. Så gjorde hun tegn til højre for sig.

“Og disse er Radha og Krishna. Her kalder vi dem Radha-London-ishvara – Londons herskere.”

De var så smukke, yndigt påklædte og dekorede. Det hele var så nyt for mig. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige eller gøre.

“Klokken er tolv,” bekendtgjorde Purnamasi, “Tid til *harinama*. Vil du med?”

“Hvad er *harinama*?”

“Det er, når en gruppe hengivne går ud med musikinstrumenter og synger på gaden. Det er sjovt. Du vil kunne lide det.”

“I orden.”

De hengivne samledes på gaden uden for hoveddøren og begyndte at synge. Jeg kendte allerede Hare Krishna-*mantraet* fra Malaysia, så jeg følte mig selvssikker. Nogle rakte mig et par små messingbækkener på snore, og gruppen begyndte at gå. Det var utroligt fornøjeligt. På en eller anden måde føltes det rigtig godt at være der.

Da vi kom tilbage til templet, var det tid til frokostprogrammet. Der var en kort forelæsning, og så sad vi alle på rækker på gulvet. En ung dame, Anne Marie, begyndte at servere frokost. Jeg havde været i Asien længe nok til at være vant til ris, *dhal* og grøntsager, men i den sidste måned i Nepal havde jeg spist i simple bjergfolks hjem, og *dhal'en* havde ikke været meget andet end grønt vand med salt og hvidløg. Da jeg smagte den tykke, cremede, eksotisk krydrede *dhal*, blev min underernærede krop fyldt med taknemmelighed. Jeg husker følelsen af fuld tilfredshed. Overra-

skende nok så Anne Marie ud til at være endnu gladere for at tjene mig, end jeg var for at spise.

Da jeg var færdig, fortalte hun mig, at tempelpræsidenten, Kesava Bharati Dasa Gosvami, holdt en spørgsmål-og-svar-session ovenpå i biblioteket. Indtil videre havde alt ved templet været så fantastisk. Jeg besluttede at fortsætte.

Da jeg kom ind på biblioteket, der var fyldt med mennesker, og satte mig på en polstret bænk, blev jeg mødt med et sprudlende “Hare Krishna!” Jeg vendte mig mod den lysende safranklædte munk, der sad forrest i rummet.

“Er det din første gang her?” spurgte han med et imødekommende smil.

“Ja,” svarede jeg.

Han spurgte mig, hvor jeg kom fra, hvad der bragte mig til London, og hvad mine planer var.

“Jeg har besluttet at vie mit liv til at tjene Gud,” sagde jeg selvsikkert.

Han smilede overrasket: “Jamen, så er du kommet til det rigtige sted.”

Alle lo.

“Og hvordan planlægger du helt præcist at tjene Gud?”

“Jeg vil være kristen missionær,” fortalte jeg ham og forklarede min begrundelse.

“Kender du til indiske religioner?”

“Jeg har læst noget af *Bhagavad-gita*, men jeg har aldrig været i Indien.”

“Hvis du skal til Indien som missionær, vil det være nyttigt for dig at forstå deres filosofi og religion, så du bedre kan forholde dig til folk og svare intelligent på deres argumenter. Det vil gøre et større indtryk på dem. Tror du ikke?”

“Jo, det har du sikkert ret i.”

“Så vi har alle disse bøger her,” sagde han og pegede på hylden, der var fuld af farverige bøger. “Hvorfor bliver du ikke hos os i to uger, studerer vores filosofi, og så kan du gå videre til Bibelskolen med en bredere baggrund i verdensreligioner? Vi har en sovesal for damer ovenpå. Anne Marie kan vise dig rundt. Hvordan lyder det?”

“Hm, ja, hvorfor ikke?” sagde jeg.

Og det var det. Jeg flyttede ind i Hare Krishna-templet.

Et forlænget ophold

Min invitation var til to uger, men jo mere jeg læste bøgerne, jo mere blev jeg fascineret af filosofien. De praksisser, de hengivne fulgte, såsom at synge Hare Krishna-*mantraet* og tilbede Deiteten, var ikke bare noget, de havde fundet på, men var forankret i de gamle Vedaers lære. Denne enorme rigdom af viden eksisterede før skabelsen og beskriver i detaljer skabelsens cykliske begivenheder og ødelæggelsen af

de materielle universer med præcise tidsskalaer for sådanne begivenheder. Jeg forstod, at uanset hvor mange atomvåben mennesker har, kan planeten ikke ødelægges uden Guds sanktion. Det var beroligende at vide, at der er en højeste hersker, der er algod.

Mange af de kulturelle elementer var nye for mig, og jeg gjorde meget ud af at forstå betydningen af alt, før jeg besluttede at følge det. Jeg var imponeret over graden af filosofisk forståelse, som selv den nyeste hengivne besad. Enhver aktivitet

havde dyb åndelig betydning, og alle var klar over det. Der var ikke tale om blind tro.

Ud over at læse på egen hånd deltog jeg også i klasser om *Bhagavad-gita* og *Srimad-Bhagavatam* og fortsatte med at gå på daglig *harinama*. Jo mere jeg forstod, hvad *harinama* handlede om, jo mere ekstatisk blev oplevelsen.

Jeg opdagede hurtigt, at de glædeste mennesker i templet var dem, der gik ud hele dagen for at distribuere bøger. Når de vendte tilbage om aftenen, ville de se så lyksalige ud. Deres ansigter glødede som engle, og de var fulde af spændende historier om de steder, de var rejst hen til, og de

mennesker, de havde mødt.

Jeg besluttede at slutte mig til dem. Det var ikke så nemt, som jeg troede, det ville være. Jeg havde forventet, at folk ville være lige så interesserede i åndelig viden, som jeg var, men desværre gad de fleste af dem det ikke. Det var en ydmygende oplevelse, men jeg holdt fast i bogdistribution.

Jeg endte med at acceptere indvielse fra en ægte åndelig mester og fik det åndelige navn

Prabhupada-priya Devi Dasi. Vejledningen fra min åndelige mester hjalp mig enormt til at overvinde forskellige forhindringer, især i begyndelsen af mit åndelige liv. Med tiden giftede jeg mig med en dejlig hengiven fra Brasilien, der giver mig konstant støtte og opmuntring dagligt. Nu tyve år senere bor vi sammen med vores to døtre i Mayapur, Indien, i et dynamisk, hurtigt voksende samfund af ISKCON-tilhængere.

Jeg er ikke længere den forvirrede person, der kører rundt i en endeløs strøm af ubesvarede spørgsmål,

væmmes over materialistisk kultur, skuffes over overfladiske forhold og fortabes i en tilsyneladende meningsløs tilværelse. Nu har jeg fundet svarene på mine spørgsmål. Jeg har opdaget et verdensomspændende fællesskab baseret på åndelig kultur. Jeg har varige forhold til fantastiske mennesker. Jeg har forstået formålet med livet og vejen, der kan bringe mig til det, en proces, der har virket for mig og kan fungere for alle, og som kan ændre vores hjerter og vores verden – *bhaktiens* proces eller hengiven tjeneste. 🌸

Fra <https://www.dandavats.com/?p=46695>

FAMILIEFESTIVALER

BHAKTI-YOGA I HJEMMET

af Rohininandana Dasa (Oversat af Jesper Frydenlund)

Krishnabevidsthed skal leves for at kunne forstås, og når den leves, bliver ens verden oplyst af en stadig voksende festlighed af åndelige følelser. Sanskritordet for fest/festival er *utsava*, der betyder ”nydelse” eller mere fuldstændigt og komplet: ”udtryk for fuldkommen lykke.” Srila Prabhupada plejede at sige, at hele den vediske mission er sammenfattet i ordene *sarve sukhino bhavantu*: ”Lad alle være lykkelige.”

Krishnas hengivne ønsker at give deres børn transcendent glæde, men hvordan man helt præcist gør det, kan være noget af et puslespil. Srila Prabhupada giver os en firepunktsformel for et lykkeligt familieliv. Han skriver: ”Man behøver blot at synge *Hare Krishna Hare Krishna, Krishna Krishna, Hare Hare/ Hare Rama, Hare Rama, Rama Rama, Hare Hare*, indtage resterne af den mad, der er blevet ofret til Krishna, læse og have samtale om bøger som *Bhagavad-gita* og *Srimad Bhagavatam* samt engagere sig i Deitetstilbedelse.” (*Bhagavad-gita* 13.12, forklaring).

Simpelt nok, ikke? Synge *Hare Krishna-mantraet*, spise *prasadam*, tale om Krishna og tilbyde *arati*. Enhver kan gøre disse ting, og i den åndelige verden, hvor alle bevæges af intense følelser af kærlighed til Krishna, gør alle dem med en endeløs glæde.

Men hvad så med os? Hvordan kan vi gøre de faste praksisser i Krishnabevidsthed levende nok til at konkurrere med *mayas* glitrende løfter, som konstant tilbydea af hendes sælgere såsom Hr. Nintendo? Vores egen åndelige praksis kan være inspireret af en voksenfølelse af pligt. Men hvis vi forsøger at tvinge vores praksis ned over hovedet på vores børn, kan de nemt føle sig frustrerede og undertrykte. Alligevel hjælper lidt sukker medicinen med at glide ned, og for et barn er sukkeret forældrenes kærlighed, anerkendelse, omsorg og forståelse.

Her ligger altså baggrunden for med held at

anvende Srila Prabhupadas firepunktsformel: At vi forældre oprigtigt selv nyder at praktisere Krishnabevidsthed, og at vi elsker vores børn nok til at ville være sammen med dem og dele os selv med dem. Fordi børn lægger mærke til inkonsekvens, må vi være urokkelige på begge disse punkter, ellers vil vores børn bruge vores selvmodsigende opførsel som en undskyldning for at ignorere de restriktioner, vi sætter for dem.

Vi må anvende Srila Prabhupads formel intelligent, følsomt og til tider innovativt, så både vores børn og vi selv bliver mere og mere begejstrede for den. Prabhupadas idé var, at Krishnabevidsthed skulle være sjov for børn, en velkommen del af deres leg. Vi deler måske endnu ikke den samme følelse af konstant festlighed, som beboerne i den åndelige verden oplever. Alligevel er vores hengivne kalender rigt bestrøet med festdage. Og hvad kan være sjovere for et barn – eller en voksen – end en fest?

Et barn hopper af glæde, når det hører, at en særlig dag er lige om hjørnet. En Krishnabevidst festival betyder kreativitet, planer, forberedelser, farver, dufte og overraskelser. Det betyder venner, givere og modtagere, og det betyder at dele. Det betyder sang, dans, leg og festivitas.

Vi kan få en idé om, hvordan vi kan afholde vores festivaler ved at høre om Herren og Hans hengivnes barndom. Da Herren Nityananda var barn, plejede Han og Hans venner som en del af deres leg regelmæssigt at genopføre Krishnas eventyrlige lege. Engang opførte de Slaget ved Lanka. Da Nityananda som Laksmana blev ramt af Ravanas frygtelige *sakti*-våben, faldt Han bevidstløs om. Hans venner stoppede op og samlede sig frygteligt omkring Ham. Nogle voksne kom til og foreslog, at for at redde Laksmana skulle Hanuman hente nogle helt særlige lægeurter. Barnet, der spillede Hanuman, satte af sted for at finde urterne. Efter nogle vilde eventyr kom han tilbage med dem, og da de blev

givet af "lægen", vågnede Nityananda op igen.

Da Srila Prabhupada var barn, brugte han og hans venner lang tid på at øve et skuespil om Herren Caitanya. Da de endelig opførte stykket, blev det store publikum rørt til tårer. Srila Prabhupada plejede også at organisere sine egne *Ratha-yatra*-festivaler, og naboerne deltog med glæde i festlighederne.

Da Herren Krishna var barn, hjalp Han og de andre landsbybørn de voksne med at passe kærne og kalvene. Altid i festligt humør klædte børnene i Vrindavana og deres forældre sig regelmæssigt ud og pyntede sig til fejringen.

Da en af mine indiske veninder som barn boede i Østafrika, blev alle husene på hendes gade hvert år under Diwali-festivalen skuret rene, malet og pyntet med guirlander. Hun og vennerne løb fra hus til hus, opførte skuespil om Herren Rama og modtog gaver i form af forskellige hjemmelavede lækkerier. Om aftenen var hvert hus oplyst af, hvad der syntes at være hundredvis af smukke lamper. Alle husene summede af skuespil, musik og sang.

Et eksempel. Radha Priya, min hustru, bemærker, at i den vediske tradition er en festival en familiebegivenhed for alle i landsbyen. For et barn antyder begrebet "børnefestival", der arrangeres af voksne særligt for barnet og vennerne, indirekte den tanke, at de voksne må have et separat og sandsynligvis bedre liv end hans/hendes. I en familiefestival deltager alle ligeværdigt, uanset alder, status eller køn. Her er, hvordan Radha Priya beskriver vores festival for Herren Balarama:

"Vores familiefestival i forbindelse med fejringen af Herren Balaramas åbenbaringsdag var mindeværdig, fordi hver eneste af os – fra etårsalderen til halvtreds – spillede en meningsfuld rolle i skabelsen af festivalen. Flere dage før Balaramas fremkomst, som finder sted på en fuldmånedag, lavede vi en liste over ting, vi ville gøre for Ham, og hængte den op på væggen. Når nogle havde udført en opgave, stregede de den ud på listen. Børnene lavede invitationer, pustede balloner op, lavede vægmalerier af Herren Balarama, rullede "Balarama-kugler"

(slik lavet hovedsageligt af honning) og satte "Velkommen"-bannere op. De voksne sendte invitationerne ud, gjorde hytten ren og syede nye sæt tøj til vores Deiteter, Jagannatha, Balarama og Subhadra.

Venner begyndte så småt at ankomme aftenen før festivalen med gaver til Herren Balarama. De rejste telte og slog sig begejstrede ned, klar til den næste dag.

Før Deitetstilbedelsen om morgenen var min mand ude og plukke vilde blomster til at pynte alteret med, og Jnana Dasa og hans børn lavede dekorationer af farvet papir. Den niårige Radhanatha Dasa tilbad Deiteterne ledsaget af sang, dans og musik fra en hel række af instrumenter. Dernæst skiftedes vi til at fortælle og opføre historier om Herren Balarama.

Lidt senere drog vi ud i skoven for at spille rollerne som Balarama og Hans venner og endda nogle knap så venligtsindede skikkelser som Pralambha og Dhenuka.

Hele dagen igennem følte vi alle, at vi var direkte involveret i at skabe noget særligt for Herren og Hans hengivne, uanset om vi lavede mad, legede musiklege, bar offergaver til alteret, ledte rundt i haven efter skjulte papbogstaver for at stave Balaramas mange navne, spekulerede over, hvordan Herren Balarama mon havde haft det efter at have drukket så meget Varuni-drik, åbnede og viste Deiteterne vores små gaver til Dem eller nød festmåltidet med Herren Balaramas *prasadam*.

Højdepunktet var nok teaterstykket. Vi delte os op i fire grupper á fem personer og gav os selv tyve minutter, så hver gruppe kunne forberede et skuespil efter eget valg om Herren Balarama. Derefter opførte hver gruppe på skift deres stykke ved hjælp af de mest simple rekvisitter og kostumer. Gamle og nye venner, teenagere og børnehavebørn viste alle en grad af humor, fantasi og spontanitet, som jeg sjældent har set magen til, og fordi vi delte så meget sammen, voksede vores gensidige hengivenhed.

For at runde dagen af kørte vi til stranden, lavede et bål og sang hengivne sange i lyset af Herren Balaramas fuldmåne over det bølgende hav." 🌸

GUDDOMMELIG INDGRIBEN

af SB Kesava Swami

På en af mine seneste rejser rundt i landet mødte jeg en kvinde, som udtrykte frustration over sine forsøg på at finde Gud. Hun fortalte mig sin historie: To års spirituelle rejser, utallige aftener med bøn, omhyggelig læsning af skrifter og vedvarende introspektion, men stadig intet tegn! "Vil jeg nogensinde finde Ham?" spurgte hun. "Jeg begynder at sætte spørgsmålstejn ved, om Han overhovedet eksisterer." For ikke at tale om de "søgende", så kan selv de troende ofte tvivle på, om deres Højeste Ven faktisk er i live, opmærksom og aktiv. En tilsyneladende mangel på gensidighed og indgriben kan afskrække selv den mest hengivne spiritualist. Hvor er Gud, når vi har brug for Ham?

Mens vi ønsker guddommelig audiens, gør vi dog klogt i at huske følgende:

Handling – Indre længsel bør ledsages af en ydre bestræbelse. Da manden troligt bad hver eneste dag om at få lov til at vinde i lotteriet, var Gud mere end villig til at indvillige, hvis bare manden så rent faktisk var gået ud og havde købt en lotteriseddel. Det kan på dén måde også være, at Gud ønsker at se en praktisk demonstration af vores ivrighed efter at se Ham. Hvad er vi villige til at ofre, og hvilke konkrete anstrengelser vil vi gøre for at opsøge Ham?

Reaktion – Vi har ikke at gøre med en automatisk kosmisk ordreleverandør, men med en person. Som personer mekaniserer vi ikke vores gensidighed, men opererer snarere ud fra følelser og inspiration. Vi kan således ikke tvinge døren op for at se Gud, men snarere ydmygt

engagere os med entusiasme og beslutsomhed. Vi bør ivrigt se frem til guddommelig audiens, men samtidig være villige til at vente tålmodigt.

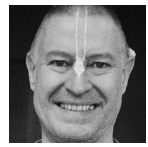
Opfattelse – Måske har Gud allerede grebet ind i vores liv, men ikke på den måde, vi havde forventet. Ofte ser vi ikke tingene, som de er, men i stedet, som vi er. Når vi bærer rundt på stereotype opfattelser af, hvordan Gud bør håndtere os, efterlader vi meget lidt plads til at være åbne for, hvordan Han behændigt arbejder på en meget større og bedre plan, som vil tilfredsstillende vores behov og ønsker.

Evnen til at være vidne til Guds vidundere er den unikke gave fra den mest avancerede spiritualitet, der findes. *Bhagavad-gita* giver ikke blot en filosofi, som overbeviser én om at tro på Gud. Den udstyrer én med værktøjer og teknikker til på dynamisk vis at opfatte og bemærke Ham i hvert eneste øjeblik.

"Jeg misunder ingen, og Jeg er heller ikke partisk over for nogen. Jeg er ens mod alle. Men den, der tjener Mig med hengivenhed, er en ven og er i Mig, og Jeg er også hans ven." (*Bhagavad-gita* 9.29) 🌸

HVORFOR TROR ATEISTER, AT DERES OVERBEVISNING BYGGER PÅ VIDENSKABEN?

af Jahnu Dasa

Som ateist er man nødt til at tro på et eller andet. Såkaldte videnskabelige teorier som abiogenese og evolution, er, selv om de er helt uden basis i den observerbare virkelighed, ateisters foretrukne trosretninger.

Selv om de stædigt påstår det modsatte, er ateist ikke noget, man bliver på grund af manglende beviser for Gud. Der er masser af beviser på Gud. Ateist bliver man, når man ikke ønsker Gud eller religion i sit liv. Det er såre simpelt.

En ny religion er opstået i den globale kultur, en religion, jeg kalder Scientismen. Selv om videnskaben intet fornuftigt har at sige om den virkelighed, vi lever i, bliver de brede masser indoktrineret med ideen om, at videnskaben har gjort Gud og religion overflødig.

I en sådan ateistisk kultur er teknologi blevet gjort til det bedste barometer til at bedømme, om man har forstået virkeligheden om livet.

Selv om der intet andet kræves end viden om matematik og fysik for at fremstille et TV eller en computer, fremhæves disse teknologiske frembringelser som bevis på, at det moderne menneske har forstået verden bedre end nogensinde før.

Det er selvfølgelig noget sludder, for fysiske og kemiske vekselvirkninger udgør et ubetydeligt udsnit af den virkelighed, vi oplever. I virkeligheden udgøres verden mere end noget andet af vores bevidste oplevelse af verden.

I den moderne kultur læres der intet om det virkelige selv. Selvet er blevet reduceret til nogle kemiske reaktioner i hjernen, og langt de fleste mennesker opfatter sig selv som deres krop og dens kultur.

De, der styrer samfundet – fabrikanter og købmænd – er nemlig ikke interesserede i en oplyst befolkning, for en oplyst befolkning vil ikke være interesseret i at købe alt det bras, der produceres i forbrugerkulturen.

Derfor føres der en bevidst kampagne i den

globale kultur for at gøre folk til ateister, bl.a. ved aggressivt at indoktrinere folk i evolution lige fra de ruller ud af vuggen og bliver placeret foran TV'et.

I forbrugerkulturen har man blot erstattet religion med politik. I stedet for at gå op i religion går man nu op i politik. Men det er alt sammen med det ene formål at gøre folk til bevidstløse forbrugere.

Cocacola- og Disney-kulturen har allerede lavet verden om til en stor markedsplads – et verdensomspændende alter, hvor man stolt duperer masserne med den seneste teknologi. Teknologi er nu folkets opium.

Stof udgør kun en ubetydelig dimension af virkeligheden. Meget vigtigere end at forstå, hvordan stof virker, er det vigtigere at forstå, hvordan bevidstheden og sindet fungerer, for disse udgør den virkelige virkelighed i ethvert bevidst væsens tilværelse. Men det lærer man intet om i skolen.

Så længe man ikke har forstået sig selv som et væsen adskilt fra materien, har ens bevidsthed ifølge den vediske version ikke engang udviklet sig over dyrestadiet, og man vil som følge deraf altid være absorberet i og dermed forstyrret af de kropslige dualiteter i form af lykke og lidelse.

Det er det, folk med en ateistisk mentalitet ikke forstår. Ateismen er den grundlæggende ondskab i mennesket, og den afholder os fra at udnytte den menneskelige livsform til det, den virkelig er beregnet til – at studere bevidsthed.

I stedet begrænser ateismen bevidstheden til et materielt livssyn, hvor bevidstheden ikke ser sig selv. I naturvidenskaben bruger man sin bevidsthed til at studere ting uden for sig selv. Man bruger bevidstheden til at absorbere sit selv i død materie, men i den åndelige videnskab bruger man sin bevidsthed til at studere sig selv, dvs. sin bevidsthed.

Naturvidenskaben er nyttig til at lave tekno-

logi, og når vi lever i en verden, hvor masserne er slået med ærefrygt af teknologiske vidundere, bliver dette selvfølgelig meget vigtigt.

Men ateistens begejstring over teknologien og naturvidenskabens evne til at manipulere med stof er ikke det mindste forskellig fra den begejstring, almindelige mennesker udviste i fortiden, når magikere og troldmænd fyrede krudt og svovl af for at imponere folk.

I Middelalderen benyttede den herskende klasse sig af folkets uvidenhed til at nyde og styre, og i dag benytter de moderne herskere (købmænd) sig af nøjagtigt de samme virkemidler til at holde folk hen i uvidenhed og slaveri. I det globale samfund er slaverne blot blevet opgraderet til en middelklasse med eget hus og bil.

Folk slaver stadig tilværelsen væk i kedelige, trivielle og ofte skadelige jobs og plages af de samme endeløse bekymringer og elendigheder, som folk altid har været plaget af. De udnyttes og udsuges stadigvæk af den herskende klasse og evigt øgede beskatninger, nøjagtigt ligesom de altid er blevet.

Den eneste virksomme medicin mod dette er

oplysning om det sande, evige selv. *Vaisnava*-religionen har siden 1400-tallet været kendt for at missionere for VIDEN om Gud. Det er en torn i øjet på det bestående samfund og de ugudelige kræfter, der styrer det.

Det er kun naturligt i den nuværende tidsalder – mørkets og hykleriets tidsalder – at en ægte religion også vil fremstå som en revolutionær, samfundsomvæltende bevægelse. Revolutionen søges dog ikke med våben og vold, men gennem viden om sandheden. Men sandheden er som bekendt ilde hørt.

Krishna siger:

”Min kære Arjuna, eftersom du aldrig er misundelig på Mig, vil Jeg hermed give dig denne mest fortrolige kundskab og indsigt. Når du kender den, vil du blive frigjort for alle den materielle eksistens’ lidelser.” (Bg. 9.1)

”Denne viden er kongen over al uddannelse og den mest fortrolige af alle hemmeligheder. Det er den reneste viden, og eftersom den giver en direkte oplevelse af selvet gennem erkendelse, er den religionens fuldkommenhed. Den varer evigt og udføres med glæde.” (Bg. 9.2) 🌸

FREMKOMSTER OG BORTGANGE

NAROTTAMA DASA THAKURA

Fremkomst den 1.2

Narottama Dasa Thakura er en af de største *acaryaer* i generationen efter Caitanya Mahaprabhu. Han fødtes ved Padmavati-floden, en gren af Ganges, i byen Gopalpura i det nuværende Bangladesh som søn af Kong Krishnanda og hans hustru Sri Narayani Devi. Fra fødsel af var han et vidunderbarn med alle gode kvaliteter og var rolig og uforstyrret af denne verden. I skolen var alle forbløffede over hans intelligens. Blot ved at høre ting én gang fra sine lærere huskede han dem udenad. Men han indså også tidligt, hvor værdiløs enhver viden uden forbindelse til Krishnabevisthed er. En fuldmånenat flygtede han derfor og vandrede hele vejen til Mathura og Vrindavana.

I Vrindavana søgte han tilflugt hos Jiva Gosvami, på hvis forslag han blev initieret af Lokanatha Gosvami som dennes eneste discipel. Han studerede sammen med Srinivasa Acarya og

Syamananda Prabhu under Jiva Gosvami. En dag bad Jiva Gosvami dem rejse til Bengalen med Gosvamiernes bøger. Efter en eventyrlig rejse, der varede i flere år, endte Narottama i Kheturi Gram, hans fødested, som han gjorde til sit hovedsæde i mange år derefter.

Under Narottamas indflydelse blev *sankirtana*-bevægelsen spredt over hele Bengalen. Han arrangerede den første Gaura Purnima-festival (Herren Caitanya Mahaprabhus fødselsdagsfestival) i Kheturi Gram med deltagelse af alle tidens store hengivne. Historikerne anser denne festival for at være en af de største begivenheder i *Gaudiya-vaisnava*-traditionen.

Narottama Dasa Thakura var en flittig forfatter af talrige *vaisnava*-sange, hvoraf mange fortsat synges. Særlig kendt er hans digtsamling *Prarthana*, en samling på 33 bengalske sange.

SRI PURUSOTTAMA DASA

Bortgang den 6.2, fremkomst den 21.2

Purusottama Dasa Thakura var en stor hengiven af Herren Nityananda. I Goloka Vrindavana tjener Purusottama Dasa Tha-

kura Herren Balarama som en kohyrdreng (se *Sri Caitanya-caritamṛta*, *Adi-lila* 11.38-40).

SRILA BHAKTISIDDHANTA SARASVATI THARUKA Fremkomst den 6.2

Se *Nyt fra Hare Krishna*, december 2025

SRI ISVARA PURI

Bortgang den 14.2

Isvara Puri var Caitanya Mahaprabhus åndelige mester. Krishnadasa Kaviraja Gosvami skriver i *Caitanya-caritamṛta*, at den første spire af hengivenhedens ønsketræ slog rod i Sri Madhavendra Puri. Denne spire blev en veludviklet plante i Sri Isvara Puri, hvorefter den i Sri Caitanya Mahaprabhu blev stammen på et enormt træ, der omspændte hele verden.

Sri Isvara Puri og Caitanya Mahaprabhu

mødtes første gang i Navadvipa, da Isvara Puri besøgte byen på sine vandringer. Her læste han højt for Caitanya Mahaprabhu af *Sri Krishna Lilamṛta*, en bog, som han selv havde skrevet. Senere rejste Caitanya Mahaprabhu til Gaya, hvor Han tog initiering fra ham og for første gang manifesterede ekstatisk kærlighed til Krishna.

Sri Isvara Puri var selv et hav af ekstatisk kærlighed til Krishna, hvilket han ifølge *Caitan-*

ya-caritamṛta opnåede på grund af sin tjeneste til sin åndelige mester, Madhavendra Puri. Madhavendra Puri var helt lam og invalid den sidste tid af sit liv, og Isvara Puri engagerede sig så meget i sin åndelige mesters tjeneste, at han personligt fjernede hans afføring og

urin. Samtidigt fortalte han ham konstant om Krishnas *līlāer*. Madhavendra Puri var så tilfreds med ham, at han velsignede ham ud over alle grænser. Som resultat blev han så stor en hengiven, at Caitanya Mahaprabhu accepterede ham som sin åndelige mester.

SRILA JAGANNATHA DASA BABAJI

Jagannatha Dasa Babaji var Srila Bhaktivinoda Thakuras åndelige mester (*sikṣa-guru*). Han fødtes omkring 1750 i en meget aristokratisk familie i Mayamansingh-distriktet, der nu ligger i Bangladesh, og levede i 144 år. Han var discipel af Madhusudana Dasa Babaji, en discipel af Uddhava Dasa, som var discipel af Baladeva Vidyabhusana.

Der vides ikke meget om Jagannatha Dasa Babajis tidlige liv. Han opholdt sig i Vrindavana i mange år, hvor han blev berømt blandt de hengivne som en fuldkommen *Krishna-bhakta*.

I 1880 besøgte Bhaktivinoda Thakura Vrindavana og mødte ham for første gang

og modtog mange instruktioner fra ham. Et stykke tid senere rejste Jagannatha Dasa Babaji til Bengalen, hvor Bhaktivinoda Thakura jævnlige fik instruktioner fra ham.

I 1893 bekræftede Jagannatha Dasa Babaji Bhaktivinoda Thakuras opdagelse af Caitanya Mahaprabhus fødested (*yogapīth*) i Mayapur. Han kunne ikke gå, men blev båret i en kurv på hovedet af sin tjener Bihari. Da han kom til Caitanyas formodede fødested, løftede han øjenlågene op med sine fingre (hans øjenlåg var så slappe, at de forhindrede ham i at se) og sprang med det samme op af kurven og begyndte at danse i jubel og råbe "*Haribol!*" og "*Gauranga!*"

RASIKANANDA PRABHU

Bortgang den 18.2

Rasikananda Prabhu var Syamananda Prabhus vigtigste discipel og prædikede

Krishnabevidsthed i det nordlige Orissa i tiden efter Herren Caitanyas bortgang.

SRI MADHAVENDRA PURI

Bortgang den 28.2

Madhavendra Puri var åndelig mester for Isvara Puri, Caitanya Mahaprabhus åndelige mester. Han var også åndelig mester for mange andre store hengivne som Advaita Acarya, Nityananda Prabhu, Paramananda Puri osv. Han var den første i Brahma-Madhva-*sampradayaen*,

der udviste ekstatiske kærlighed til Krishna i adskillelse, og siges derfor at være frøet, der senere spirede og blev til træet Caitanya Mahaprabhu. Et helt kapitel i *Sri Caitanya-caritamṛta* (*Madhya-līla* 4) fortæller om Madhavendra Puris hengivne tjeneste.

SANDESH: KONGEN AF BENGALSKE SØDE SAGER

MADLAVNINGSLEKTION 31

af Yamuna Devi Dasi (Oversat af Morten Sau)

Fra Back to Godhead 31-06 1997.

I 1971, der var mit andet år i Indien, faldt jeg over en lille gulnet billigbog med titlen *Bengal Sweets*. Forfatteren Fru J. Haldar dedikerer sit værk til "Bengalens kvindelighed, hvis søde skønhed, søde charme, søde hengivenhed, søde ynde, søde manerer, søde temperament og søde stemme, der ofte er skjult bag et slør, afsløres tydeligt i den delikate aroma, den udsøgte smag og det fascinerende udseende af BENGAL SWEETS." Selv om bogen er skrevet på et gammelt indisk engelsk og i et blomstrende køkkensprog fra 1940'erne, er den stadig en af de bedste referencer til teknikker til at lave bengalske søde sager. Hvis man elsker søde sager og besøger Indien, er denne bog værd at eftersøge.

Sandesh, der ofte kaldes "kongen af bengalske søde sager", er det næste emne i denne madlavningsserie. I et forsøg på at beskrive *sandesh* kalder nogle forfattere den Indiens modstykke til cheesecake. Men det er den ikke. Den står i egen ret som en sødsag, der er enkel at fremstille, men samtidig elegant.

Sandeshs grundlag

Almindelig *sandesh* laves af kun to ingredienser: sukker og blød, umoden chennaost (blød *panir*). Teksturen af *sandesh* afhænger af flere faktorer: mængden af

valle, der er tilbage i den friske ost, ostens konsistens, når den er bearbejdet, typen af sukker, der bruges, og om det er i tør, granuleret form eller kogt til sirup, tilberedningstiden, gryde og varmekilde. *Sandesh* kan inddeles i to grove kategorier: fast karamellignende *kara-pak* og blød mundsmeltende *naram-pak*.

Variationer og kvaliteter af de to rå ingredienser – chennaost og sukker – bestemmer de færdige egenskaber ved almindelig *sandesh*. Selv om en god ost ikke sikrer en god *sandesh*, påvirker den resultatet betydeligt. Smagsløst raffineret hvidt sukker er i dag udbredt i Indien, mens folk tidligere lavede *sandesh* med uraffineret rørsukker eller dad-

delpalmesukker, der er sødestoffer, der giver både smag og farve.

Ud over almindelig *sandesh* er mange andre varianter meget populære, herunder *sandesh*, der er smagt til med safran, kokosnøddemel og knuste kardemommefrø, eller som er silkebløde, fugtige desserter med dadler, mangoer, mandler, cashewnødder eller pistacienødder. Ligesom fine schweiziske chokolader er nogle varianter formet i detaljerede støbeforme, der trykker mønstre på overfladen, eller de lægges i lag eller kombineres med en anden mælkekaramel ved navn *khoa*.

Srila Prabhupada og sandesh

Selv om *gulabjamun* (der også blev kaldt *sweet balls* eller ISKCON kugler) var ISKCON's mest populære sødsag i slutningen af 1960'erne, lærte Srila Prabhupada os også, hvordan man laver *sandesh*. Min første lektion fandt sted en oktobermorgen i 1969 i køkkenet i Prabhupadas lille lejlighed på John Lennons ejendom Tittenhurst. Uden at give megen instruktion lavede Prabhupada en enkel, blød *sandesh*. Da han var færdig med sin portion, bad han mig gøre det samme foran ham. Jeg havde svært ved at bearbejde osten til den rette konsistens, og jeg stegte den over en for høj varme, men min indsats syntes at tilfredsstille ham.

Så længe tilberedningerne forblev friske, bad han om, at to små stykker – et af hans og et af mine – blev serveret med hans morgenmad dagligt. Han bemærkede ofte, hvor velsmagende de var.

År senere, mens Srila Prabhupada boede nær Delhis bengalske marked, mindedes han, hvordan der i hans barndom var førsteklases *sandesh* tilgængelig på markedet for fem *anna* pr. kg (seksten *anna* gav én *rupee*). I 1973 kostede *sandesh* på den samme markedsplads 35 rupier pr. kg, og Srila Prabhupada anså den for at være knap spiselig. Heldigvis lærte Prabhupadas kokke kunsten at lave god *sandesh*, så han kunne få *sandesh* tilberedt af hengivne.

Lektier i madlavningskurset

Hvis du følger disse lektioner, så lav mindst tre eller fire slags *sandesh* fra lærebogen, *Lord Krishna's Cuisine*. Hold dine sanser fokuseret på at behage Herren, mens du arbejder, og nyd det, du laver. Begyndere kan prøve opskriften herunder.

Daddel-sandesh

(giver cirka 350 g)

Medjool dadler, en førsteklases daddel dyrket i små mængder, er et fremragende valg til frisk daddel-*sandesh*. Uanset hvilken type du vælger, så sørg for, at det er fyldige, skinnende dadler. Friske dadler er bedst, men man kan også bruge tørrede.

- frisk chennaost (mælkemasse) af cirka 2 l mælk
- 12-15 fyldige dadler, udstenet og skåret i kvarte

1. Læg dadlerne i en foodprocessor, læg låg på og pulsér kort. Kør derefter, til massen er halvglat. Pak den drænedede ost ud, bryd den i mindre stykker og kom dem i foodprocessoren. Kør, indtil massen er glat og uden grove partikler.

2. Overfør blandingen til en tykbundet gryde og steg den ved lavest mulig varme. Rør konstant i 10-15 minutter, eller indtil ostens overflade bliver let blank og teksturen lidt fastere (*sandeshen* vil fortsætte med at blive fastere, efterhånden som den køler af).

3. Skrap *sandeshen* ud på et fad, der er smurt med smør, og tril *sandeshen* til 2,5 cm store kugler med rene, olierede hænder. Opbevar dem i et enkelt lag eller adskilt af bagepapir eller vokspapir. Stil *sandeshen* i en tætsluttende beholder, indtil den er klar til at blive ofret til Herren (holder i op til 3 dage).

Oversætters anmærkning: Den omtalte opskriftsbog er nem at finde i pdf-format på nettet. 🌸

FOLK SER SOMMETIDER NED PÅ HENGIVNE

BREVKASSE

Sankarsana Dasa svarer på spørgsmål

Har du spørgsmål om Krishnabevidsthed, er du velkommen til at sende dem til redaktionen: Nyt fra Hare Krishna, Holsteinborgvej 20, 1.th., 2720 Vanløse. E-mail: lalitanatha@krishna.dk.

SPØRGSMÅL: *Jeg vil være meget taknemmelig, hvis I vil afklare et spørgsmål, som de fleste mennesker stiller mig. Når vi alle er uadskillelige dele af Gud, hvordan kan det så være, at vi er begrænsede, mens Gud er ubegrænset? Lad os tage vand som eksempel. Vandets egenskaber er de samme, uanset om vi hælder det op i et glas eller i en anden beholder. Kast venligst lidt lys over dette spørgsmål.*

For tiden har jeg meget svært ved at fuldføre mine 16 runder japa-mala. Mine forældre er også imod det, og igen og igen modarbejder de mig. Selv om jeg har fortalt dem, at det er min højeste prioritet, er de ikke enige. Vi er en stor fælles familie, men jeg giver ikke efter for denne modstand. Jeg gennemfører mine 16 runder dagligt. Vejled mig venligst og velsign mig, så jeg ikke falder ned. Det er nu næsten et år siden, jeg begyndte at recitere seksten runder.

SVAR: Vand har den samme kvalitet, hvad enten det er en lille eller en stor mængde. Men en stor mængde vand kan bære et skib, mens den mængde vand, der er i dit drikkeglas, ikke kan. Det er forskellen. Vi er den lille mængde vand, mens Gud er den ubegrænsede mængde vand. Selv om kvaliteten er den samme, er mængden vidt forskellig.

Problemer med forældre, når man praktiserer Krishnabevidsthed, er ikke noget nyt. Se på de vanskeligheder, som Prahlada Maharaja gennemgik med sin far, da han praktiserede Krishnabevidsthed. Hans far chikanerede ham på mange forskellige måder, fordi han praktiserede Krishnabevidsthed. Chikanen var så voldsom, at Krishna måtte komme og beskytte Prahlada i form af Herren Nrsimhadeva. Vi må være meget beslutsomme i vores overgivelse

til Krishna, selv hvis vores forældre ikke ønsker, at vi gør det. Selv om det bestemt ville være godt at få dine forældres velsignelse til at praktisere Krishnabevidsthed, må du ikke være afhængig af det. Du må være besluttet på at blive Krishnas rene hengivne, selv hvis det sker i trods mod deres anvisninger.

*

SPØRGSMÅL: *Efterhånden som vi gør fremskridt i Krishnabevidsthed, virker maya på mange måder. En af dem er, at mennesker omkring én begynder at se ned på én. De reducerer deres samvær med én, så man kan opleve det som at blive ignoreret eller behandlet respektløst. Når man bevæger sig mod Krishnabevidsthed, bliver man undertiden forstyrret og føler sig frustreret, når verden opfører sig på denne måde. Disse og lignende følelser har tendens til at lægge hindringer i vejen for opnåelsen af Krishnabevidsthed. Vejled mig venligst i, hvordan jeg skal håndtere dette og fortsætte min åndelige rejse mod et mere Krishnabevidst liv.*

SVAR: Hvis andre ser ned på dig på grund af din Krishnabevidsthed, er dette en stor velsignelse fra Herren, som hjælper dig med at bryde fri af dine materielle tilknytninger og fuldstændigt tage tilflugt hos Ham. Der er ingen grund til at blive forstyrret. Selv de største åndelige revolutionære i historien måtte møde lignende hindringer.

Det, der sker, er, at de i begyndelsen ignorerer os. Når de derefter opdager, at vores eksempel er en udfordring for deres liv med ubegrænset sansenydelse, afskyr de os. Men når det til sidst går op for dem, at Krishnabevidsthed er den ultimative lykke, vil de beundre og ære os. 🌸

TEMPLET I KØBENHAVN

Skjulhøj Allé 44, 2720 Vanløse - Tlf.: 53 83 11 08
www.krishna.dk - iskcon.denmark@pamho.net

Fredag den 6. februar: SriIa Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakuras fremkomstdag. Aftenprogram fra kl. 17. Foredrag med Yogendra Prabhu.

Tirsdag den 3. marts: Gaura Purnima, Sri Caitanya Mahaprabhus fremkomst. Festprogram fra kl. 16.

Aarhus

For fremtidige arrangementer kontakt

Danesh Das Tlf.: 28880377

Ananta Sri Das Tlf.: 22222763

Alle aktiviteter i Aarhus koordineres her:
www.facebook.com/groups/krishnahuset

Radio Krishna Kbh.

yadu@krishna.dk - Tlf.: 38101232 - www.krishna-online.dk
Frekvenser: FM 87,6 MHz og 90,6 MHz på Hybridnet

Sendetider

Mandag 09.00-14.00 og 16.00-17.30
Tirsdag 09.00-14.00 og 16.00-17.30
Onsdag 09.00-14.00 og 16.00-17.30 og 22.00-02.00
Torsdag 09.00-14.00 og 16.00-17.30
Fredag 09.00-11.00 og 16.00-17.30 og 22.00-00.00
Lørdag 08.00-10.00 og 16.00-17.00

Radio Krishna Aarhus

www.radiokrishna.dk - mail@radiokrishna.dk
Frekvenser: FM 98.7 & 89.5 MHz

Sendetider

Mandag 06.00 - 12.00 & 20.00 - 23.00
Tirsdag 06.00 - 12.00 & 21.00 - 23.00
Onsdag 06.00 - 12.00 & 20.00 - 23.00
Torsdag 06.00 - 12.00 & 20.00 - 23.00
Fredag 06.00 - 12.00 & 20.00 - 23.00

Govinda - Take away

Åboulevard 7, st th, 1635 Kbh V. - Tlf.: 32140362 www.govinda.dk
www.govinda.dk - info@govinda.dk

Åbningstider:

Alle ugens dage fra 17.00 - 21.30

Facebook

<https://www.facebook.com/HareKrishnaDanmark/>
Hare Krishna bevægelsens i Danmarks officielle facebook side

www.facebook.com/groups/krishnahuset
Krishnahuset i Aarhus' officielle facebook gruppe

WEBSIDER

www.harekrishna.dk

Nyt fra Hare Krishnas hjemmeside

www.krishna.dk

Hare Krishnas hjemmeside for jer, der er nye til eller nysgerrige om Hare Krishna

www.radiokrishna.dk

Hjemmeside for Radio Krishna i Århus

www.soundcloud.com/krishnack/sets

Flere hundrede af Radio Krishnas udsendelser til streaming eller download

www.intelligentdesign.dk

Videnskabsside om det seneste inden for debatten omkring evolution, Darwin og intelligent design

ISKCON NORGE

HAREKRISHNA.NO

OSLO: Ensjøveien 9, 0655 Oslo

Søndagsfest hver søndag 13-16

Hver lørdag: kirtan 17-19

For nærmere information, se ISKCON Oslo på Facebook eller Instagram

GOVINDA - BERGEN HARE KRISHNA SENTER:

Govinda, Lille Øvregaten 14, 5018 Bergen

Hver søndag kl. 15-18: Lovefeast. Kirtan, foredrag og prasada.

Fredags kirtan: Hver fredag kl. 17-19.

Web: iskcon.no

Facebook: Hare Krishna Bergen – Iskcon

Mail: govindabergen@gmail.com

Krishnas Cuisine

Sørkedalsveien 10, Colloseum Senter, 0369 Oslo
tlf: 0047 22692269 - www.krishnas-cuisine.no

Åpningstider: Mandag-fredag: 11.00-20.00,
Lørdag:11.00-19.00 - Søndag lukket.

GAURA PURNIMA 2026

Sri Gaura Purnima er Sri Caitanya Mahaprabhus lykkebringende fremkomstdag. Sri Caitanya Mahaprabhu eller Gauranga Mahaprabhu er ifølge skrifterne og de store realiserede acaryaer den Højeste Herre, Sri Krishna Selv, der kom for at undervise i vigtigheden af hengivenhed til Krishna gennem fællessang og recitation af Krishnas hellige navne (Hare Krishna-mahamantraet).

Sri Caitanya Mahaprabhu åbenbarede sig i 1486 i Sridhama Mayapur som søn af Sri Jagannatha Mishra and Srimati Sacidevi på Phalguni Purnima, fuldmånedagen i måneden Phalguna (februar-marts). Hans forældre kaldte Ham Nimai, fordi han blev født i Sit fædrene hjem i gårdspladsen under et nimba- eller neem-træ. Andre af Hans navne var Visvambhara og Gaura-Hari.

Gaura Purnima falder i år på den 3. marts. Dagen fejres over hele verden i ISKCON som en af årets to største dage (Sri Krishna Janmastami, Herren Sri Krishnas fremkomstdag, er den anden store dag).

I Københavns ISKCON-tempel er der fest fra tidlig om morgenen med kirtana og klasser, og fra klokken seksten starter det store offentlige program, som fortsætter indtil klokken 20, hvor der serveres en stor prasadam-fest til ære for Sri Caitanya Mahaprabhu.